

09-08-2026

มธฺบัน

อะแวค บัพดาตา โอมซานติ

จงนั่งอยู่บนที่นั่งของความเคารพตนเองของการเป็นนายผู้ทรงอำนาจ

ให้ความจริงจังและความกระตือรือร้นแก่กันและกัน และให้ความร่วมมือต่อกัน

มอบดอกอัคแห่งความคิดที่ไร้ประโยชน์และประกาศสิทธิ์ในการได้รับรางวัลอันดับหนึ่ง

วันนี้ ลูกทุกคน และรวมถึงลูกๆทุกคนในทุกหนแห่งได้ส่งคำท้าทายหรือคำอวยพรแห่งความรักและความสุขด้วยความรักมากมายมาให้ตั้งแต่เวลาอมฤต พ่อได้มาเพื่ออวยพรวันเกิดให้แก่ลูกๆที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบกันอีกครั้ง ลูกแต่ละคนล้วนเป็นที่รักยิ่งของพ่อและเป็นที่รักยิ่งในหัวใจของท่าน บัพดาตาได้ส่งคำอวยพรมาให้แก่ลูกทุกคนด้วยพวงมาลัยแห่งอ้อมแขนของท่าน

บัพดาตาเห็นว่าลูกทุกคนที่อยู่เบื้องหน้าบapakำลังส่งคำอวยพรและรับคำอวยพรด้วยเช่นกัน ลูกๆทุกคนในหลายๆสถานที่ทั่วทุกหนแห่งต่างก็กำลังส่งคำอวยพร และพ่อก็ส่งคำอวยพรให้แก่ลูกๆทุกคนในแผ่นดินนี้และในต่างประเทศที่ได้เต็มไปด้วยความรักมากมาย บัพดาตาเห็นว่าลูกทุกคน ด้วยใบหน้าที่มีความสุขกำลังเคลื่อนไปในคลื่นของมหาสมุทรแห่งความรัก พ่อมีความสุขที่ท่านไม่ได้มาเพียงลำพัง แต่มาพร้อมกับลูกๆ เพราะท่านมาเพื่อสร้างยักยา (ไฟบุชาย์ญ) นี้ ดังนั้น ใครที่อยู่ที่ยักยานี้? บราห์มินทั้งหลาย นี่คือเหตุผลที่พ่อไม่ได้มาเพียงลำพัง แต่มาพร้อมกับลูกๆ เพราะวันเกิดนี้เป็นวันเกิดที่มหัศจรรย์ที่สุดในบรรดาวันเกิดทั้งหมด ตลอดทั้งวงจรมีวันเกิดเดียวเท่านั้นที่วันเกิดของพ่อและของลูกๆตรงกันในเวลาเดียวกัน และด้วยเหตุนี้วันเกิดนี้จึงมีค่าดังเพชร พ่อยังอวยพรเป็นพิเศษแก่ลูกๆทุกคนผู้เป็นเพชรพลอยดั้งเดิมด้วยเช่นกัน ดังนั้น ลูกทุกคนมาที่นี่ในวันนี้ก็เพื่อกล่าวคำอวยพรและรับคำอวยพรใช่หรือไม่? พ่อพูดว่า: ลูกจะอยู่ด้วยกัน โบยบินกลับไปด้วยกัน มาอยู่ด้วยกัน และปกครองร่วมกับพ่อบราห์มา บapakได้สัญญาว่าจะอยู่กับลูก แล้วลูกจะพูดว่าอย่างไร? พวกเราก็จะอยู่ในที่ที่พ่ออยู่ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าพ่อจะอยู่ที่ใดก็ตาม นี่คือการสัญญาของลูกๆที่มีต่อพ่อ และสัญญาของพ่อที่มีต่อลูกๆ ในทางกายภาพลูกอาจจะอาศัยอยู่ที่อื่น แต่ในหัวใจของลูกนั้น พ่ออยู่กับลูกเสมอ และนี่คือเหตุผลที่พ่อถูกเรียกว่า ดิลลาราม (ผู้ให้ความอบอุ่นแก่หัวใจ) แม้แต่อนุสรณ์สถานที่รำลึกถึง ณ ที่นี้คือวัดดิลวาลา ดังนั้น ผู้ให้ความอบอุ่นแก่หัวใจจึงอยู่ในหัวใจของลูกทุกคนใช่ไหม? พ่อบอกลูกเสมอว่าอย่าอยู่คนเดียวโดยลำพัง เราต้องอยู่ด้วยกันเสมอตลอดเวลา เราต้องอยู่ด้วยกัน หากลูกอยู่คนเดียวโดยลำพัง มายาจะฉวยโอกาสเข้ามา ในขณะที่หากลูกอยู่กับพ่อ ผู้เปรียบเสมือนประภาคารแห่งแสงก็จะอยู่กับลูก เมื่อลูกอยู่กับท่าน มายาก็จะหนีไปจากระยะไกล เธอไม่สามารถแม้กระทั่งจะเข้ามาใกล้ลูกได้เลย และนี่คือเหตุผลที่ลูกได้สัญญากับพ่อ และพ่อก็ได้สัญญากับลูกว่าเราจะอยู่ด้วยกันตลอดเวลา นี่คือการสัญญาของลูกทุกคนใช่ไหม? เราอยู่ด้วยกันและเราจะอยู่ด้วยกันต่อไป ลูกชอบที่จะอยู่ด้วยกันใช่ไหม? ถ้าใช่ ลูกๆยกมือขึ้น

บัพดาตาเห็นว่าลูกทุกคนได้บอกเล่าเรื่องราวในหัวใจของลูกให้บapakฟังมากมายในช่วง

เวลาอมฤต มิฉะนั้นในเวลาอื่นลูกอาจจะไม่มีเวลา แต่ในเวลาอมฤตเวลา ลูกทุกคนจะบอกเล่าเรื่องราวอันแสนหวานในหัวใจมากมาย และพ่อก็ได้ยินเรื่องราวในหัวใจของลูกทุกคน และให้การตอบรับกลับไปให้กับลูกทุกคนด้วย ลูกทุกคนมีความสุขมากกับสิ่งหนึ่ง นั่นคือ ลูกพูดจากหัวใจของลูกว่า "เมร่า บาบ่า" (بابาของฉัน) และพ่อก็ปรากฏอยู่ตรงนั้น พระเจ้าปรากฏอยู่ตรงนั้น นี่เป็นเรื่องราวของหัวใจเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องทำสิ่งอื่นใด ลูกพูดด้วยหัวใจว่า "เมร่า บาบ่า" และพระเจาก็ปรากฏอยู่ตรงนั้นเบื้องหน้าแล้ว

วันนี้ บทเพลงอันแสนหวานที่กำลังเล่นอยู่ในทุกหนแห่งดังก้องอยู่ในหูของบัปติสตา เพลงอะไร? “بابาของฉัน บาบ่าที่น่ารัก บาบ่าที่แสนหวาน!” บัปติสตาที่หลอมรวมอยู่ในความรักของลูกๆเช่นกัน เมื่อได้เห็นกิจกรรมที่สูงส่งแห่งความรักของลูก สติปัญญาของเหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย พวกเขาได้ลอกเลียนแบบอนุสรณ์ของลูกได้เป็นอย่างดี พวกเขาลงมาในยุคทองแดง และชาติเกิดแรกของพวกเขาก็สะโตประธาน ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม เพราะดวงวิญญาณเหล่านั้นมาจากดินแดนสูงสุด ดังนั้น วันนี้ สายตาของบาบาจึงได้มองมาที่เหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาด้วย พวกเขาได้ลอกเลียนแบบลูกได้อย่างแม่นยำ เพราะไม่ว่าการกระทำในทางปฏิบัติของลูกจะเป็นอย่างไร เหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาพิเศษของลูกในยุคแรกเริ่มก็ได้ลอกเลียนแบบอนุสรณ์ของลูกได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ของลูกนั้นเป็นการกระทำในทางปฏิบัติ ในขณะที่ของพวกเขาคือเพียงสิ่งที่ทำขึ้นเพื่อระลึกถึง(เป็นอนุสรณ์ความทรงจำ) ลูกได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ คำมั่นสัญญาอะไรที่ลูกให้ไว้? นั่นคือความบริสุทธิ์ พวกเขาให้คำมั่นสัญญาเช่นกัน พวกเขาลอกเลียนแบบการให้คำมั่นสัญญา แต่เมื่อลูกให้คำมั่นสัญญาในหนึ่งชาติเกิด มันก็จะคงอยู่ต่อเนื่องไปอีกหลายๆชาติเกิด พวกเขาอยู่อย่างบริสุทธิ์เป็นเวลาหนึ่งวันและยังมีอาหารและเครื่องดื่มที่บริสุทธิ์ด้วย คำมั่นสัญญาของลูกนั้นเป็นไปถึง 21 ชาติเกิด ในขณะที่ของพวกเขานั้นเป็นเพียงแค่ช่วงเวลาชั่วคราว เช่นเดียวกับจากการัน (การตื่นอยู่ตลอดทั้งคืน): ลูกได้เข้ามาสู่แสงสว่างและขับไล่ความมืดมิดออกไปจากทั่วทั้งโลก ความมืดมิดไม่สามารถเข้ามาได้เป็นเวลาครึ่งวงจรร ลูกได้ขับไล่ความมืดมิดภายในจิตใจ และลูกได้ขับไล่ความมืดมิดและความทุกข์ของวัตถุธาตุภายนอกออกไป พวกเขาได้ลอกเลียนแบบลูกด้วยการตื่นอยู่ตลอดทั้งคืน อีกสิ่งหนึ่งคือ ลูกได้อุทิศตนแก่พ่อ ลูกได้สั่งเวรตนเอง ลูกอุทิศตนเองอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ลอกเลียนแบบลูกเช่นกัน แต่พวกเขาไม่ได้สั่งเวรตนเอง พวกเขาไม่ได้สั่งเวรตนเอง แต่พวกเขาสั่งเวรอะไรลูกรู้ไหม? พวกเขาถวายเป็นแพะ ทำไมพวกเขาถึงหาแต่แพะมาถวายเป็นแพะ ไม่ใช่สิ่งอื่นใดเลย? ลูกทุกคนกำลังหัวเราะ เพราะลูกรู้เหตุผลว่าทำไม พ่อได้ส่งสัญญาณให้กับลูกแล้วแล้วเล่าว่าจงละทิ้งจิตสำนึกในความเป็น "ฉัน" และจงรับเอาจิตสำนึกของการเป็นเครื่องมือมาใช้ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาได้พบแพะ เนื่องจากมันมักจะร้องว่า "เมะ เมะ" (ฉัน, ฉัน) เสมอ ดังนั้น สติปัญญาของเหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธานั้นช่างน่าอัศจรรย์ อย่างไรก็ตามพวกเขาเป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาของลูก พวกเขาเป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาของพ่อและของลูก ด้วยเหตุนี้พ่อจึงให้ผลแห่งความเลื่อมใสศรัทธาอย่างใดอย่างหนึ่งแก่เหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาที่กราบไหว้บูชาลูกด้วยหัวใจที่แท้จริง ผลแห่งความเลื่อมใสศรัทธาคือ พวกเขาจะอยู่อย่างจริงแท้และมีความสุข บริสุทธิ์อยู่เสมอด้วย พวกเขาอยู่อย่างมีความสุข พวกเขาจะไม่ประสบกับกับความทุกข์ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ เพราะพวกเขาแสดงออกถึงความเลื่อมใสศรัทธาผ่านการกระทำด้วยหัวใจที่แท้จริง ดังนั้น ในทุกวันนี้ พ่อก็ส่งสัญญาณเตือนลูกๆให้ละทิ้งจิตสำนึกในความเป็น "ฉัน" เช่นกัน "มีเพียงสิ่งที่ฉันพูดเท่านั้นที่ควรเกิดขึ้น ฉันเป็นผู้เดียวที่ถูกต้อง และดังนั้นมีเพียงสิ่งนั้นเท่านั้นที่ควรเกิดขึ้น". นั่นคือจิตสำนึกของความเป็น "ฉัน" ในระดับ

ธรรมดา นั่นคือ "ฉันเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีร่างกาย ฉันเป็นสิ่งมีชีวิตทางกายภาพ" อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งคือ "ฉัน" ในระดับธรรมดา และอีกสิ่งหนึ่งคือ "ฉัน" ในระดับที่ละเอียดอ่อน ในนั้น ลูกแม่กระทั่งคิดว่าของขวัญของพ่อเป็นของลูกด้วย: "ฉันทำสิ่งนี้"; "ฉันพูดสิ่งนี้"; "ฉันกำลังทำสิ่งนี้" ลูกมีจิตสำนึกของ "ฉัน" สำหรับคุณสมบัติพิเศษที่พ่อประทานให้แก่ลูก มี "ฉัน" ที่ละเอียดอ่อนแม่กระทั่งสำหรับการเข้าใจความรู้และการเข้าใจคุณสมบัติพิเศษของลูก บัพดาตากำลังส่งสัญญาณให้กับลูกว่า สำหรับคำว่า "ฉัน" และ "ของฉัน" แล้ว ขอให้คิดเสมอว่า: "บาบาของฉัน" ให้หัวใจของลูกผูกพันกับท่านผู้เดียวเท่านั้น จบสิ้น "ของฉัน" ที่มีขีดจำกัด เช่น "ชื่อเสียงของฉัน เกียรติยศของฉัน" ฯลฯ และขอให้เป็นอย่างนี้ นั่นคือ "ฉันเป็นของบาบา และบาบาเป็นของฉัน" แล้วลูกจะมีความสุขมากมาย: "เวลานี้พระเจ้าเป็นของฉันแล้ว ฉันยังต้องการอะไรอีกไปกว่านี้หรือ?" หนึ่งคือ "ของฉัน" ในระดับที่ธรรมดา และอีกหนึ่งคือ "ของฉัน" ในระดับที่ละเอียดอ่อน ความเป็น "ของฉัน" ที่ละเอียดอ่อนนี้ทำให้ลูกสกลปรก (mela) ในขณะที่ "บาบาของฉัน" ทำให้ลูกเต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมด

วันนี้ ลูกมาเพื่อเฉลิมฉลองวันเกิด ลูกมาเพื่อฉลองวันเกิดของตัวเองเช่นกัน พ่อจะไม่ทำสิ่งใดหากปราศจากลูกๆ ดังนั้น วันนี้ พ่อจึงมาเพื่อบอค่าอวยพรวันเกิดให้แก่ลูกว่า "ว่าลูกๆ ของพ่อ! ว่า!" ตอนนี้ พ่อควรจะพูดอะไรสักอย่างใหม่? ลูกพร้อมสำหรับสิ่งนี้หรือยัง? บาบาควรจะบอกลูกดีไหม? ถ้าอย่างนั้นลูกจะต้องทำตามที่บอกด้วยนะ ยกมือขึ้นถ้าลูกจะทำ! ดับเบิลพอเรนเนอร์ ลูกจะทำไหม? ผู้เป็นครูทั้งหลาย จะทำไหม? จนถึงตอนนี้ ในอนุสรณ์ความทรงจำของวันนี้ พวกเขาถวายดอกอัคแต่ชีว่า ดวงวิญญาณสูงสุด พวกเขาไม่ได้ถวายดอกกุหลาบหรือสิ่งอื่นใด แต่ถวายเพียงดอกอัคเท่านั้น ในวันนี้ บัพดาตาต้องการให้ลูกอุทิศสิ่งใด? บาบาต้องการให้การบ้านนี้แก่ลูก ลูกพร้อมสำหรับสิ่งนั้นแล้วใช่ไหม? อ้าวจะ

บัพดาตาชอบมากเมื่อลูกทุกคนพูดว่า "ฮาจี" (ใช่ครับ/ค่ะ, ได้ครับ/ค่ะ) ดังนั้นวันนี้ ในวันเกิดนี้ ความคิดของพ่อคือ ในขณะที่ลูกให้ความจริงจังและความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือแก่กันและกัน ขอให้ลูกออฟเฟอร์ดอกอัคแห่งความคิดที่ไร้ประโยชน์ ลูกต้องไม่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์ ลูกต้องไม่ฟังสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์ และต้องไม่แต่งแต้มสีสันให้กับตนเองด้วยความคิดที่ไร้ประโยชน์โดยการไปคบหากับมิตรที่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์ นี่เป็นเพราะที่ใดก็ตามที่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์ ลูกจะไม่สามารถรักษาความคิดที่บริสุทธิ์ของการจดจ่าระลึกถึง และคำพูดที่แสนหวานของความรู้ที่ลูกเรียกว่ามรลิวในสำนักของลูกได้เลย ลูกอาจจะกำลังฟังมรลิว ลูกอาจจะกำลังอ่านมรลิวอยู่ และนั่นก็เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง นี่คือการเบี่ยงเบนินัยของบราห์มิน แต่ความรู้นั้นจะอยู่กับลูกได้เพียงแคในช่วงเวลานั้น (ช่วงที่กำลังฟังเท่านั้น) จิตใจของลูกจะไม่มีการไตร่ตรองใดๆ ลูกจะคิดและพูดว่า: "วันนี้มรลิตีมาก ฉันกำลังคิดถึงสิ่งนั้นอยู่เลย พรก็ดีมากเช่นกัน และใช่เลย ฉันจะจำมันไว้ในเร็วๆ นี้" ความคิดที่ไร้ประโยชน์จะดึงดูดจิตใจและสติปัญญาของลูกเข้าหาตัวมันเอง ลูกรู้ใหม่ว่าลูกพูดอะไรกับพ่อ? "บาบา เราควรฟังข่าวที่น่าสนใจไม่ใช่หรือ? เราต้องเต็มไปด้วยความรู้" อย่างไรก็ตาม เรื่องราวที่ไร้ประโยชน์ทำให้สูญเสียการได้มาซึ่งสถานภาพ ดังนั้น ลูกๆ ทุกคนได้สัญญากับพ่อแล้วใช่ไหมว่าจะไม่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์? ลูกจะพูดว่า: "เราไม่ต้องการให้ความคิดนั้นเกิดขึ้น แต่มันก็เกิดขึ้นมา เราไม่ต้องการให้ความคิดเช่นนั้นเกิดขึ้นมา แต่มันก็ยังเกิดขึ้นมา" ดังนั้น ลูกจึงต้องให้ความคิดเหล่านั้นแก่พ่อด้วยความมุ่งมั่น ก่อนอื่น ลูกรู้ใหม่ว่าจะให้อย่างไร? ลูกได้ให้ความคิดเหล่านั้นแก่พ่อแล้ว ถ้าสิ่งที่ลูกให้ไปแล้วนั้นกลับมาหาลูก ลูกจะเก็บมันไว้หรือจะส่งคืนกลับไป? สมญาของลูกจะเป็นเช่นไรถ้าลูกยังเก็บสิ่งที่ลูกได้ให้ไป

แล้วไว้กับตัวลูกอีก? เพียงแค่ให้สิ่งนั้นแก่พ่อครั้งหนึ่งและตลอดไปเพื่อประโยชน์ของตัวลูกเองด้วยความมุ่งมั่นและความใส่ใจ จากนั้น ให้คอยตรวจสอบครั้งแล้วครั้งเล่าว่า: สิ่งใดก็ตามที่ฉันให้ไปแล้วนั้นจะไม่กลับมาหาฉันอีกใช่ไหม? การที่ลูกคิดว่าสิ่งที่ยกให้คนอื่นไปแล้วเป็นของตนเองนั้นถือเป็นสิ่งที่ไม่ดีเลยสำหรับลูก ดังนั้น ทุกคืนก่อนเข้านอน ให้ลูกตรวจสอบตัวเองก่อนเข้านอนว่า: วันนี้ตลอดทั้งวัน ฉันมีความคิดใดที่ไร้ประโยชน์หรือไม่? ฉันได้ทำสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์หรือไม่? ฉันไม่ได้นำเอาสิ่งที่ฉันให้ไปแล้วกลับคืนมาใช่ไหม?

วันนี้ ลูกมีความกล้าหาญที่จะให้ของขวัญวันเกิดนี้ไหม? ลูกมีความกล้าหาญในเรื่องนี้ไหม? ยกมือขึ้นถ้าลูกมีความกล้าหาญ! ที่ใดมีความกล้าหาญ ที่นั่นภัยพิบัติจะให้ของขวัญแก่ลูก จงพูดจากใจของลูกว่า: "بابาของฉัน บาบามีเมตตาและเห็นอกเห็นใจ โปรดรับสิ่งนี้ไป!" ถ้าลูกพูดจากหัวใจของลูก พ่อจะให้ของขวัญพิเศษ เมื่อลูกมีความกล้าหาญ พ่อจะให้ความช่วยเหลือพิเศษแก่ลูก เมื่อลูกมีความกล้าหาญ ลูกจะได้รับความช่วยเหลือจากพ่ออย่างแน่นอน ลูกเคยมีประสบการณ์กับสิ่งนี้มาแล้วใช่ไหม? ภัยพิบัติได้เตือนลูกมาสู่ระยะหนึ่งแล้วว่า วิธีที่จะเพียรพยายามอย่างเข้มข้นในเวลานี้คือการใช้สามจุด: ฉันคือจุด จุดจรัสถึงพ่อผู้เป็นจุด และใสจุดฟูลสตอปให้กับอดีต สำหรับสิ่งนี้ ภัยพิบัติจึงกล่าวว่า: จงไตร่ตรองสิ่งนี้ กลายเป็นจุด มองเห็นจุดแล้วใสจุดลงไป นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจุดจึงมีความสำคัญมาก บินดู (จุด, เลขศูนย์) ก็มีความสำคัญมากในโลกปัจจุบันนี้เช่นกัน เมื่อผู้คนนับเงิน อะไรคือสิ่งที่ผู้คนรักมากที่สุดในทุกวันนี้? นั่นคือเงิน เงินเพิ่มขึ้นได้อย่างไร? โดยการเติมศูนย์ต่อไปเรื่อยๆ เติมศูนย์ลงใน 10 แล้วมันก็กลายเป็น 100 เติมศูนย์อีกตัวหนึ่งแล้วมันก็กลายเป็น 1000 พวกเขาให้ความสำคัญกับศูนย์ แต่พวกเขาลืมไปแล้วว่าศูนย์ที่แท้จริงคืออะไร ดังนั้นวันนี้ลูกได้ให้ของขวัญวันเกิดนี้แก่พ่อแล้วหรือยัง? ลูกได้ให้แล้วใช่ไหม? ลูกได้ให้มันจากหัวใจของลูกหรือไม่? ลูกจะไม่มีคำถามว่า: "ทำไม?" หรือ "อะไร?" ใช่ไหม? "ฉันจะทำได้หรือไม่?" "ทำไมฉันต้องทำสิ่งนี้?" ภาษาของการตั้งคำถามเช่นนี้ไม่ดีเลย: "ทำไมฉันต้องทำสิ่งนี้?" "ฉันควรทำอย่างไร?" อย่าได้ถามคำถามเหล่านี้ ลูกยกมือขึ้นเพื่อให้ของขวัญนี้อย่างมีความสุขหรือทำไปเพราะความรู้สึกถูกบีบบังคับจากบรรยากาศเนื่องจากอยู่ในชุมชนกันแน่น? ผู้ที่ทำไปด้วยความรู้สึกจำใจเพราะถูกบีบบังคับจากบรรยากาศในชุมชนจะไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้ตลอดไป พวกเขาจะกลายเป็นเพียงบางครั้งเท่านั้น ส่วนผู้ที่ทำจากหัวใจของพวกเขาจะพูดว่า: "ฉันต้องทำสิ่งนี้ ฉันต้องกลายเป็นเช่นนี้" ลูกได้ให้ของขวัญนี้ไปแล้วหรือลูกยังคงต้องให้มันอยู่? หากลูกมีความคิดเช่นนี้อย่างมีความสุข นั่นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับลูกผู้เป็นนายที่ทรงอำนาจ ลูกๆของพ่อผู้ทรงพลังอำนาจ จงอยู่ในที่นั่งของลูกเสมอ จงนั่งอยู่บนที่นั่งของนายผู้ทรงอำนาจเสมอ อย่าได้ลืมสิ่งนี้ นี่คือการเตือนตนเองใช่หรือไม่? ลูกไม่สามารถละทิ้งความเคารพตนเองของลูกได้ เนื่องจากการไม่มีความเคารพต่อกันผู้คนจึงต่อสู้ทะเลาะเบาะแว้งกัน เหตุนี้เองภัยพิบัติจึงมีความรักต่อลูกๆ: อย่าได้สูญเสียความเคารพตนเองไปกับเรื่องเล็กน้อยๆ ความเคารพตนเองนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าให้แก่ลูก ผู้คนมีความซาบซึ้งไปกับความเคารพที่พวกเขาได้รับจากผู้อื่น ในขณะที่ลูก ณ ที่นี้ ได้รับความเคารพตนเองจากพระเจ้า ลูกคือนายผู้ทรงอำนาจ ลูกสามารถทำอะไรก็ตามที่ลูกต้องการ ลูกมีความกล้าหาญเช่นนี้ใช่ไหม? พยักหน้าตอบรับว่าเห็นด้วย! อย่าโบกมือไปมาแต่จงพยักหน้าเห็นด้วย! ลูกมีความกล้าหาญเช่นนี้ไหม? ผู้เป็นครูทั้งหลาย? ลูกต้องทำให้พวกเขาทำสิ่งนี้ ลูกต้องให้ความใส่ใจ ลูกต้องทำสิ่งนี้และให้ความใส่ใจด้วย และทำให้ผู้อื่นทำตาม ลูกคือเครื่องมือในการทำสิ่งนี้ จากนั้นเราจะได้เห็นกันว่าห้องเรียนไหนและห้องเรียนใดที่จะได้รับอันดับหนึ่ง แล้วเราจะให้รางวัลที่ดีแก่พวกเขา บาบาสจะไม่บอกลูกว่าท่านจะให้

รางวัลอะไร บาบ่าจะให้ของขวัญที่งดงาม ให้ทั้งห้องเรียนลองพยายามทำสิ่งนี้ดู ไม่ควรมีเพียงแค่นคนเดียวที่ทำ แต่ส่วนใหญ่ต้องทำ

วันนี้ บัพาดา รู้สึกมีความรักมากมายต่อลูกแต่ละคน ที่ลูกจะต้องประกาศสิทธิในอันดับหนึ่ง ไม่ใช่อันดับสอง ลูกจะไม่ได้นั่งบนบัลลังก์แรก เพราะจะมีเพียงสองเท่านั้นที่ได้นั่งบนบัลลังก์ แต่ลูกจะได้เข้ามาอยู่ในอาณาจักรแรก ในราชวงศ์แรก แม้ทั้งสองท่านนั้นจะถูกกำหนดไว้แล้ว แต่ลูกก็ต้องปกครองและประกาศสิทธิในอาณาจักรนั้น ดังนั้นลูกจึงได้เข้ามาในอาณาจักรแรก บัพาดามีความรักต่อลูกๆ ท่านรู้สึกว่าลูกๆแต่ละคนควรประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งในคุณสมบัติพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ลดหลั่นกันไปตามลำดับ แต่ต้องเป็นอันดับหนึ่ง ลูกมีความกระตือรือร้นในเรื่องนี้หรือไม่? ลูกต้องการที่จะประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งหรือลูกพอใจกับสิ่งใดก็ตามที่ได้รับ? อย่าพูดว่า "แค่นี้ก็ดีแล้ว แค่นี้ก็ดีแล้ว" ความหวังของพ่อคือ ลูกแต่ละคนจะต้องประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งในการแสดงความมหัสจรรย์อย่างใดอย่างหนึ่ง มีอยู่สี่วิชา และลูกต้องเป็นหนึ่งในวิชาใดวิชาหนึ่งจากสี่วิชานั้นอย่างแน่นอน ชิดเส้นใต้ไว้เลยว่า: "ฉันต้องกลายเป็นสิ่งนี้ให้ได้อย่างแน่นอน" บาบ่าไม่ได้ให้งานที่ยากลำบากอะไรมากมายแก่ลูกเลย จงประกาศสิทธิในอันดับหนึ่งในวิชาใดวิชาหนึ่ง นี่เป็นเรื่องที่ง่ายใช่ไหม? วันนี้ลูกทุกคนที่ร่วมเฉลิมฉลองการพบปะในเวลาอมฤตต่างมีความสุขมาก ลูกยิ้มแย้มด้วยความสุข พ่อได้ให้พรแก่ลูกแต่ละคนให้อยู่ในสภาพที่สบายอยู่เสมอ ไม่ใช่สภาพที่เดิน แต่เป็นสภาพที่โอบบิ้น ดังนั้น จงจดจำพรในวันนี้จากบัพาดาไว้ พรใดที่บัพาดาให้แก่ลูกทุกคนในวันเกิดของลูกและของท่าน? ขอให้ลูกอยู่ในสภาพที่โอบบิ้น! วันนี้ตลอดทั้งวัน ลูกได้เฉลิมฉลองเทศกาลชีพรাত্রีในหัวใจของลูกแล้วใช่ไหม? ลูกทุกคนเป็นคนดี และลูกจะยังคงเป็นคนดีเช่นนี้ต่อไป ลูกจะประกาศสิทธิในสถานภาพที่สูงส่งที่สุดที่ดีที่สุดในบรรดาทั้งหมด ลูกทุกคนสบายดีใช่ไหม? พ่อมองเห็นทุกสิ่งดีงามอยู่เสมอ อัจชะ

ลูกทุกคนในทุกหนแห่ง ไม่ว่าลูกจะกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าบาบ่าเป็นการส่วนตัว หรือกำลังนั่งและเฉลิมฉลองอยู่ในสถานที่ของตนเองก็ตาม บัพาดามีความยินดีที่ได้เห็นลูกทุกคน และลูกทุกคนก็มีความสุขที่ได้พบพ่อเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ลูกต้องมีความคิดที่จะอยู่อย่างมีความสุขอยู่เสมอ ไม่ใช่ผู้ที่มีความสุขแค่บางครั้งบางคราว แต่ต้องมีความสุขอยู่เสมอ ให้ใครก็ตามที่มองมายังลูกและเห็นใบหน้าของลูกคิดว่าลูกเป็นดวงวิญญาณที่มีโชคมากเหลือเกิน ให้โชคของลูกปรากฏให้เห็นได้จากกิจกรรมและใบหน้าของลูก อย่าคิดว่าลูกมีความสุขมากมายอยู่ในจิตใจเท่านั้น ไม่เลย! ใบหน้าที่มีความสุขและมีโชคของลูกจะเป็นดังการแนะนำตัวให้ผู้อื่นได้รู้จัก ใบหน้าของลูกจะบอกพวกเขาว่าลูกมีบางสิ่งบางอย่าง ใบหน้าของลูกต้องทำงานรับใช้และนำพาพวกเขาหาพ่อ จงอยู่อย่างมีความสุขเสมอ! นี่ก็เป็นวิธีการในการทำงานรับใช้อย่างหนึ่งเช่นกัน ถึงลูกๆ ทุกคนในทุกหนแห่ง ขอแสดงความยินดี ขอแสดงความยินดี ขอแสดงความยินดีมากมายหลายล้านเท่าในวันเกิดของลูก อัจชะ

พร: ขอให้ลูกกลายเป็นเพชรพลอยแห่งชัยชนะและเป็นผู้เอาชนะมาหาโดยการจบสิ้นความคิดที่สงสัยทั้งหมด
อย่าปล่อยให้ความคิดที่สงสัยใดๆเกิดขึ้นในตัวลูกเองด้วยความคิดที่ว่า: "บางทีฉันอาจจะล้มเหลว" การมีสติปัญญาที่เต็มไปด้วยความสงสัยจะทำให้ลูกพ่ายแพ้ ดังนั้นจงคิดอยู่เสมอว่าลูกจะแสดงให้ทุกคนเห็นด้วยการได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน ชัยชนะคือสิทธิโดยกำเนิดของลูก โดยการทำทุกสิ่งในขณะที่มีสิทธิ

ทั้งหมด ลูกย่อมมีสิทธิที่จะได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน นั่นคือความสำเร็จ ด้วยวิธีนี้ ลูกจะกลายเป็นเพชรพลอยแห่งชัยชนะ ด้วยเหตุนี้ คำพูดเช่นว่า "ฉันไม่รู้" จึงต้องไม่หลุดออกมาจากริมฝีปากของดวงวิญญาณผู้เป็นนายที่เต็มไปด้วยความรู้

คติพจน์: ความรู้ลึกเมตตาทำให้จิตสำนึกของการเป็นเครื่องมือปรากฏออกมาได้อย่างง่ายดาย

***** โอม ขานติ *****

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: จบสิ้นเมล็ดของความไม่บริสุทธิ์และกลับมาสะอาด(บริสุทธิ์)สมบูรณ์

เช่นเดียวกับที่ต้นไมยราบหมดสิ้นพลังทันทีที่ลูกสัมผัสโดนมันแม้เพียงเล็กน้อย ในทำนองเดียวกัน จงทำให้มายาซึ่งเปรียบเสมือนต้นไมยราบนั้นหมดสติไปในหนึ่งวินาทีด้วยพลังของความคิดที่บริสุทธิ์ของลูก จงรักษารูปดั้งเดิมและรูปอันเป็นพรของลูกไว้ในสำนึกของลูกอยู่เสมอ แล้วจะไม่มีชื่อหรือร่องรอยของความไม่บริสุทธิ์หรือความหลงลืมใดๆ หลงเหลืออยู่อีกต่อไป